

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, van 6 januari 2011 in zaak nr. 10/8841 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 september 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een verzoek van de vreemdeling om opheffing van zijn ongewenstverklaring afgewezen.

Bij besluit van 8 maart 2010 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 januari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 februari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister voor Immigratie en Asiel heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. B. van Wagtendonk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van staat.

w.g. Van Wagtendonk
lid van de enkelvoudige kamer

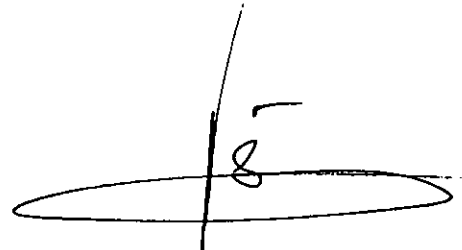
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2011

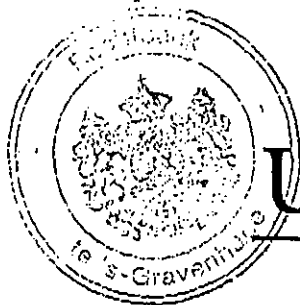
408.

Verzonden: 17 oktober 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Assen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaksnummer: AWB 10/8841 ONGEWN S6

Uitspraak van de rechtbank van 6 januari 2011

inzake:

geboren op
van Iraanse nationaliteit,
IND-dossiernummer: 9410.27.0444,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. U.H. Hansma, advocaat te Groningen,

tegen:

de minister voor Immigratie en Astel,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. N.A.P. Trommelen, ambtenaar bij de IND.

Procesverloop

Bij besluit van 27 maart 2007 heeft verweerder eiser op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ongewenst verklaard. Dit besluit is door de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 24 juni 2009, met zaaknummer 200806832/1/V2, onherroepelijk geworden.

Eiser heeft op 23 juli 2009 een aanvraag ingediend tot opheffing van zijn ongewenstverklaring conform hoofdstuk A5/4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Bij besluit van 17 september 2009 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Eiser heeft daartegen op 21 september 2009 een bezwaarschrift ingediend.

Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 13 november 2009 is het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening hangende het bezwaar afgewezen. Bij besluit van 8 maart 2010 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij beroepschrift van 9 maart 2010 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen dit besluit. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem

Zaaknummer: AWB 10/8841 ONGEWN S6

2

10/02/2011
10:54:12

in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft bij brief van 15 september 2010 aangegeven af te zien van de mogelijkheid om schriftelijk verweer te voeren.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 16 september 2010. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

De rechtbank heeft met toepassing van artikel 8:64, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) het onderzoek ter zitting geschorst teneinde verweerder de gelegenheid te geven schriftelijk te reageren op de brief van eisers zoon, en eiser de gelegenheid te geven de rechtbank nader te informeren over traumadeskundigen in het kader van het verzoek tot benoeming van een deskundige. Bij brieven van 1 oktober 2010 is door partijen gereageerd. Verweerder heeft bij brief van 3 december 2010 gereageerd op de brief van eiser van 1 oktober 2010. De rechtbank heeft geen aanleiding gezien om een deskundige te benoemen.

Partijen hebben voorts toestemming verleend de zaak zonder verdere behandeling ter zitting af te doen, waarna het onderzoek is gesloten.

10/02/2011
10:54:12

Motivering

In geschil is de vraag of verweerder in redelijkheid de aanvraag van eiser tot opheffing van de ongewenstverklaring heeft kunnen afwijzen.

Verweerder heeft in het bestreden besluit – kort samengevat – overwogen dat er geen sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden op grond waarvan verweerder tot opheffing van de ongewenstverklaring dient over te gaan. In het kader van het beroep op artikel 8 EVRM heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat tussen eiser en zijn meerderjarige zoon geen sprake is van 'more than normal emotional ties'. Uit de verklaringen van eiser en zijn zoon is niet gebleken dat in deze verhouding tussen beide recent een wijziging heeft voorgedaan die leidt tot een ander oordeel.

Met betrekking tot het verbod op uitzetting in verband met artikel 3 EVRM heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser onvoldoende heeft aangetoond dat hij zich niet in een derde land zal kunnen vestigen. Verweerder verwacht van eiser meer inspanningen dan tot op heden het geval is geweest.

Tot slot heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het enkele argument van eiser dat het gevaar voor recidive nihil zou zijn onvoldoende is om tot het oordeel te komen dat eiser geen gevaar voor de gemeenschap vormt, aangezien de bepaling daarvan geschied aan de hand van de strafoplegging door de rechter. Eiser is veroordeeld tot een straf van 12 jaar en TBS.

Eiser heeft in beroep aangevoerd dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden op grond waarvan verweerder tot opheffing van de ongewenstverklaring dient over te gaan. Eiser is van mening dat zijn familie- en gezinsleven met zijn zoon (als bedoeld in artikel 8 EVRM) en het verbod tot uitzetting in verband met artikel 3 EVRM de opheffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen.

Namens eiser is voorts aangevoerd dat verweerder het begrip 'gevaar voor de gemeenschap' te extensief uitlegt. Het gevaar voor de gemeenschap bestaat nu juist in het gevaar voor recidive. Nu eiser heeft aangetoond dat dat risico verwaarloosbaar klein is en hij bovendien al meer dan een jaar voorbeeldig gedrag vertoont, heeft verweerder het besluit op dit

Zaaknummer: AWB 10/8841 ONGEWN S6

3

onderdeel volgens eiser onvoldoende gemotiveerd.

Ingevolge artikel 68, eerste lid, van de Vw 2000 kan verweerder op aanvraag van de vreemdeling besluiten tot opheffing van de ongewenstverklaring. Ingevolge het tweede lid wordt de ongewenstverklaring opgeheven indien de vreemdeling tien jaren onafgebroken buiten Nederland verblijf heeft gehad en zich in die periode geen van de gronden, bedoeld in artikel 67, eerste lid, van de Vw 2000 hebben voorgedaan.

Op grond van artikel 6.6, eerste lid, van het Vb 2000 wordt een aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring als bedoeld in artikel 68, eerste lid, van de Vw 2000 in ieder geval ingewilligd, indien de vreemdeling niet aan strafvervolging terzake van een misdrijf is onderworpen, en ongewenst is verklaard:

- a. naar aanleiding van geweldsdelicten of opiumdelicten, en sinds de ongewenstverklaring en het vertrek uit Nederland tien achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven;
- b. naar aanleiding van andere misdrijven en sinds de ongewenstverklaring en het vertrek uit Nederland vijf achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven, of;
- c. op grond van artikel 67, eerste lid, onder a, van de Wet en sinds de ongewenstverklaring één jaar buiten Nederland heeft verbleven.

In paragraaf A5/4.1 van de Vc 2000 is bepaald dat er zich (uitzonderlijke) situaties kunnen voordoen waarbij het persoonlijk belang van de vreemdeling dient te prevaleren vóórdat de van toepassing zijnde duur van de ongewenstverklaring is verstreken. Het algemeen belang van de Staat kan alleen wijken voor het persoonlijk belang van de vreemdeling als sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden van het individuele geval die bij de totstandkoming van de algemene regel niet zijn betrokken.

In paragraaf A5/4.4 van de Vc 2000 staat vermeld dat als uitgangspunt geldt dat slechts in de volgende drie situaties gesproken kan worden van bijzondere feiten en omstandigheden, die mogelijk een ophoffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen:

- a. familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM;
- b. verbod tot uitzetting in verband met artikel 3 EVRM;
- c. toepasselijkheid van artikel 3.105b of 3.105e van het Vb 2000.

Met betrekking tot het verbod tot uitzetting is in paragraaf A5/4.4 van de Vc 2000 het volgende onder 'ad b' opgenomen:

'Voorts geldt dat op de vreemdeling de plicht blijft rusten om Nederland zelfstandig te verlaten en mitsdien zelf gevolg te geven aan zijn vertrekplicht. Eerst als de ongewenstverklaarde vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM, dan wel artikel 3 Antifolterverdrag, duurzaam in de weg staat aan uitzetting naar zijn land van herkomst, en hij bovendien heeft aangetoond dat er geen derde land is waar hij zich zal kunnen vestigen, en dat hij bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd waarom het handhaven van de ongewenstverklaring disproportioneel is, kan de ongewenstverklaring op verzoek van de vreemdeling worden opgeheven. Bij de beoordeling van dit verzoek tot opheffing wordt in ieder geval de aard en ernst van het gepleegde misdrijf betrokken.'

De rechtbank overweegt als volgt.

Niet in geschil is dat zich geen situatie voordoet in de zin van artikel 68, tweede lid, van de Vw 2000 of van artikel 6.6, eerste lid, van het Vb 2000:

Gelet op het feit dat het familie- en gezinsleven van eiser al bij de beoordeling van de

Zaaknummer: AWB 10/8841 ONGEWN S6

4

ongewenstverklaring is betrokken, hetgeen niet heeft geleid tot het besluit om af te zien van de ongewenstverklaring van eiser, dient bij de beoordeling omtrent de aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring gekeken te worden of er een wijziging in voornoemde omstandigheden heeft plaatsgevonden. Indien dit niet het geval is, wordt de aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring afgewezen.

Niet in geschil is dat sprake is van familie- en gezinsleven, als bedoeld in artikel 8 EVRM, tussen eiser en zijn meerderjarige zoon. Evenmin is in geschil dat de handhaving van de afwijzing tot opheffing van de ongewenstverklaring een inmenging, als bedoeld in artikel 8, tweede lid van het EVRM, betekent. Voorts is niet in geschil dat de uitzetting van eiser naar zijn land van herkomst, Iran, niet mogelijk is, omdat hij daar een reëel risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling. Er bestaat derhalve een objectief beletsel om het familie- en gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen.

In de uitspraak van de Afdeling van 24 juni 2009 (200806832/1/V2) is geoordeeld dat ten tijde van de uitspraak geen sprake was van een bijzondere afhankelijkheid tussen eiser en zijn meerderjarige zoon.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht overwogen dat eiser, hoewel sprake is van een bijzondere situatie, niet aannemelijk heeft gemaakt dat sinds de uitspraak van de Afdeling omtrent de ongewenstverklaring van eiser het familie- en gezinsleven dusdanig is gewijzigd dat thans wel sprake is van een bijzondere afhankelijkheid. De door eiser overgelegde brieven van eiser en zijn zoon en de brief van drs. H. Rijken (van de crisisdienst van Altrecht Zeist) van 7 mei 2010 zijn daartoe onvoldoende bewijs, nu daaruit niet blijkt van een bijzondere afhankelijkheid. Evenmin kunnen de rapportages van de voogd J.A. van Ooijen van 18 juli 2002 en van de Stichting Jeugd en Gezin van 29 september 2000 tot een ander oordeel leiden, nu deze zien op de periode die reeds is beoordeeld door de Afdeling. De rechtbank acht voorts van belang dat eisers zoon jarenlang geen contact heeft gehad met eiser en dat het thans bestaande contact, voor eiser de ongewenstverklaring, vooral telefonisch, per e-mail en sms plaatsvindt. Eisers zoon heeft een Nederlands paspoort en kan daarmee eventueel naar een derde land reizen om het familie- en gezinsleven aldaar voort te zetten. Het enkele feit dat eiser zijn zoon in de contacten op de hoogte kan brengen van de omstandigheden die geleid hebben tot het door hem gepleegde delict doet hier niet aan af.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank dan ook in redelijkheid kunnen overwegen dat hetgeen namens eiser is aangevoerd, onvoldoende zwaarwegend is om de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM alsnog in het voordeel van eiser te laten uitvallen.

Namens eiser is voorts een beroep gedaan op artikel 3 EVRM.

Zoals reeds hiervoor is vastgesteld, is tussen partijen niet in geschil dat eiser niet kan worden uitgezet vanwege artikel 3 EVRM. De rechtbank stelt vast dat slechts tussen partijen in geschil is of eiser voldoende inspanningen heeft verricht, waardoor hij heeft aangetoond dat er geen derde land is waar hij zich zal kunnen vestigen.

De rechtbank stelt vast dat eiser brieven heeft overgelegd die hij gestuurd heeft naar de ambassades van verschillende landen en de reacties van 24 landen en de UNHCR. Eiser heeft in de door hem verstuurd brieven aan de verschillende landen verzocht om hem als politiek vluchteling te erkennen.

Zaaknummer: AWB 10/8841 ONGEWN S6

5

Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser door middel van deze brieven een begin gemaakt met het aantonen dat er geen derde land is waar hij zich zal kunnen vestigen. Nu in het beleid, dat door de rechtbank overigens niet onredelijk wordt geacht, is opgenomen dat eiser moet aantonen dat hij zich in geen ander land zal kunnen vestigen, zijn de door eiser overgelegde stukken thans onvoldoende bewijs. Eiser heeft slechts bij de verschillende landen verzocht om een verblijfsvergunning op asielgerelateerde gronden. Van hem kon, zoals verweerder ook heeft gesteld, wel verwacht worden dat hij daarnaast ten minste informeerde naar de mogelijkheden voor een reguliere verblijfsvergunning. Eiser heeft verder geen inspanningen verricht om een aanvraag in persoon te doen. Evenmin heeft eiser aangetoond dat hij geen aanvraag kan indienen.

Namens eiser is voorts een beroep gedaan op het verbod van refoulement. Verweerder heeft eiser erkend als vluchteling. De vaststelling dat eiser niet kan worden uitgezet naar zijn land van herkomst in verband met artikel 3 EVRM staat niet in de weg aan eventuele uitzetting naar een derde land. Nu nog niet vaststaat in welk land eiser zich zal kunnen vestigen, kan naar het oordeel van de rechtbank thans nog niet worden gesteld dat er geen veilig derde land is waar eiser naar toe kan zonder indirecte schending van het verbod.

Tot slot is namens eiser nog aangevoerd dat verweerder het begrip 'gevaar voor de gemeenschap' te extensief heeft uitgelegd.

Blijkens het beleid van verweerder, zoals deze is neergelegd in C4/3.11.1.2 van de Vc 2000, wordt de vraag of de vreemdeling een gevaar vormt voor de gemeenschap in de eerste plaats beantwoord aan de hand van de strafoplegging door de rechter. De aard van de misdrijven in combinatie met de hoogte van de opgelegde strafmaat is mede bepalend voor de conclusie dat de betrokken vreemdeling een gevaar vormt voor de gemeenschap van Nederland. De vreemdeling kan feiten en omstandigheden aanvoeren waarmee hij aannemelijk kan maken dat dit gevaar in zijn geval niet aanwezig is. Aanzienlijk tijdsverloop sinds de veroordeling zonder dat recidive heeft plaatsgevonden kan een aanwijzing vormen dat de vreemdeling geen gevaar meer oplevert. Paragraaf B1/4.1.1 ten aanzien van verjaring van misdrijven is in dit verband van overeenkomstige toepassing. In de in paragraaf C4/3.11.1.2 bedoelde gevallen, waarin immers sprake is van een bijzonder ernstig misdrijf, wordt een verjaringstermijn van tien jaren gehanteerd.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, gelet op het hiervoor weergegeven beleid, in redelijkheid kunnen besluiten dat eiser thans nog een gevaar voor de gemeenschap vormt. Dat bij eiser na de beëindiging van de TBS geen recidive heeft plaatsgevonden doet, gelet op het korte tijdsverloop, hier niet aan af.

Het beroep is, gelet op het voorgaande, ongegrond.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer: AWB 10/8841 ONGEWN S6

6

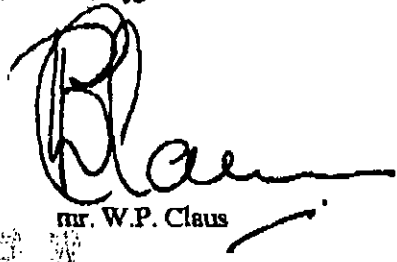
Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.P. Claus, rechter, bijgestaan door mr. H.E. Benjamins, griffier.

mr. H.E. Benjamins

mr. W.P. Claus

In het openbaar uitgesproken op 6 januari 2011

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

afschrift verzonden op: - 6 JAN. 2011

Jan 2011

VOOR AFSCRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Hansma Janse Van Dijk

— ADVOCATEN —

mr. U. H. Hansma
mr. H. J. Janse
mr. F. van Dijk

Kraneweg 47
9718 JG Groningen

Telefoon 050 - 3133433
Fax 050 - 3133533
Internet www.kraneweg47.nl
E-mail info@kraneweg47.nl

Datum 3 februari 2011

Inzake

Uw ref. nieuwe zaak, rechtbanknr. AWB 10/8841

Onze ref. UHH/09.177

Betreft hoger beroep tegen de uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage zittingsplaats Assen van 6 januari 2011, verzonden 6 januari 2011

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

per fax: 070-36 51 380 en per post

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
E 3 FEB 2011	
ZAAKNR.	201101717
AAN:	V!
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen,

Appellant is de heer _____, geboren op _____, en van Iraanse nationaliteit, thans wonende in _____, in deze zaak woonplaats kiezende te Groningen aan de Kraneweg 47 (9718 JG), ten kantore van advocaat en procureur mr. U.H. Hansma, die hierbij verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

Bij besluit van 27 maart 2007 is appellant ongewenst verklaard door verweerder. Door de uitspraak van uw Afdeling van 24 juni 2009, met zaaknummer 200806832/1/V2 is dat besluit uiteindelijk onherroepelijk geworden. Appellant heeft op 23 juli 2009 een aanvraag tot opheffing van de ongewenstverklaring ingediend. Bij beschikking van 17 september 2009 is de aanvraag afgewezen. Tegen laatstgenoemd besluit is op 21 september bezwaar gemaakt, welk bezwaarschrift ongegrond is verklaard door verweerder bij besluit van 8 maart 2010. Op 9 maart 2010 heeft eiser hiertegen beroep ingesteld. Op 16 september 2010 heeft de inhoudelijke behandeling van het beroep ter zitting plaatsgevonden bij de rechtbank te Assen. Bij uitspraak van 6 januari 2011, verzonden op dezelfde dag heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het hiervoor genoemde beroep ongegrond verklaard. Tegen laatstgenoemde uitspraak, die hierbij in afschrift wordt overgelegd als productie 1, keert zich dit appelschrift.

Ten aanzien van (de toelichting op) de grieven, zoals in het hoger beroepschrift verwoord, kan ik u als volgt berichten.

Grief 1

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen: "Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser door middel van deze brieven een begin gemaakt met het aantonen dat er geen derde land is waar hij zich zal kunnen vestigen. Nu in het beleid, dat door de rechtbank overigens niet onredelijk wordt geacht, is opgenomen dat eiser moet aantonen dat hij zich in geen ander land zal kunnen vestigen, zijn de door eiser overgelegde stukken thans

Hansma Janse Van Dijk
ADVOCATEN

onvoldoende bewijs. Eiser heeft slechts bij de verschillende landen verzocht om een verblijfsvergunning op asielgerelateerde gronden. Van hem kon, zoals verweerder ook heeft gesteld, wel verwacht worden dat hij daarnaast ten minste informeerde naar de mogelijkheden voor een reguliere verblijfsvergunning. Eiser heeft verder geen inspanningen verricht om een aanvraag in persoon te doen. Evenmin heeft eiser aangetoond dat hij geen aanvraag kan indienen.

Toelichting

In de pleitaantekeningen die aan de rechtbank zijn overgelegd is nogmaals de standaardnorm in zaken als de onderhavige geciteerd, een norm die door uw Afdeling ook in de uitspraak van 24 juni 2009 in de zaak van appellant is gesteld.

Niet in geschil is dat appellant aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting naar Iran. Er bestaat bovendien geen zicht op verandering van die situatie op korte termijn. Voorts is niet in geschil dat verweerder zelf niet in staat is om aan te geven welk land appellant zou kunnen of willen toelaten. In dit kader is van belang dat verweerder met appellant de mogelijkheid van vreemdelingenbewaring heeft besproken, maar heeft afgezien van het opleggen van die maatregel. Appellant heeft derhalve reeds 2 ½ jaren in vrijheid doorgebracht, terwijl verweerder op de hoogte is van zijn verblijfplaats. Kort samengevat betekent dat mijns inziens dat verweerder niet in staat is om appellant uit te zetten. Het rechtsgevolg van de ongewenstverklaring, de verplichting Nederland te verlaten bij gebreke waarvan verweerder appellant uitzet, is ingetreden. Maar de verplichting van verweerder om eiser uit te zetten wordt niet verwezenlijkt. Nu de bevoegdheid tot uitzetting een gebonden bevoegdheid betreft, moet worden geconcludeerd dat verweerder het ook niet meer weet en niet in staat is appellant uit te zetten.

Ondanks dit alles heeft appellant in totaal 48 landen verzocht om toelating. Daarnaast is ook de UNHCR verzocht om toelating. Van 24 landen en de UNHCR is een afwijzende reactie ontvangen. Aan de overige landen is een rappel gezonden, maar is geen reactie ontvangen. De redenen voor de afwijzingen zijn van tevoren voorspeld, omdat ze nogal voor de hand liggen. De brieven, rappelbrieven en de reactie's van de verschillende landen en de UNHCR zijn allemaal aan verweerder toegezonden en maken onderdeel uit van het dossier. Het feit dat appellant in Nederland asiel heeft gevraagd en van 1994 tot 2007 in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning asiel, de inbreuk op de openbare orde, de "Dublin-verordening" van de EU en het feit dat slechts een aanvraag in persoon in het land van herkomst mogelijk is, het zijn allemaal omstandigheden die in de afwijzingen van de verschillende landen zijn betrokken en die door ondergetekende gemachtigde in diverse fases van de procedures omtrent ongewenstverklaring en verblijfsbeëindiging zijn voorspeld.

Verweerder en ook de rechtbank oordelen dat appellant op het gebied van "asiel" voldoende inspanningen heeft verricht. Verweerder is echter van mening dat appellant ook op "reguliere verblijfsgronden" om toelating had moeten vragen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder dat in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen.

Verder is de rechtbank van oordeel dat het refoulementbeginsel nog geen opgeld doet, omdat niet duidelijk is naar welk land appellant zal kunnen worden uitgezet.

Appellant is van mening dat verweerder beleid innerlijk tegenstrijdig is, dat het beleid bovendien onvoldoende duidelijk is, zodat willekeur in de hand wordt gewerkt en appellant onvoldoende houvast heeft om gericht te werk te gaan. De huidige opdracht aan appellant is te algemeen en daardoor onnodig formalistisch en bureaucratisch.

Hansma Janse Van Dijk
ADVOCATEN

Verwezen wordt naar een uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, Nevenzittingsplaats Haarlem, zaaknummer: AWB 10 / 24675 (broer) en AWB 10 / 24676 (voorlopige voorziening) van 25 november 2010, waarin onder meer wordt overwogen:

Verweerder heeft op de dag van de zitting bij de rechtbank, te weten op 1 oktober 2010, de rechtbank en de gemachtigde van eiser een fax doen toekomen waarbij een afschrift is overgelegd van een brief van de minister van Justitie van 27 augustus 2010 (kenmerk INDUIT10-2707) waarin, aldus verweerder, het standpunt is verwoord met betrekking tot één van de criteria voor het aannemen van duurzame schending van artikel 3 EVRM, namelijk het criterium dat de vreemdeling aannemelijk moet hebben gemaakt dat bij voldoende inspanningen heeft verricht om te voldoen aan zijn vertrekplicht. In dat kader wijst verweerder er op dat eiser op 12 mei 2009 tegenover verweerder heeft verklaard één broer te hebben in Pakistan (zie bladzijde 5 van het verslag van de hoorzitting).

2.3 De rechtbank citeert uit de genoemde brief van 27 augustus 2010 het volgende.

"Eén van de criteria voor het aannemen van een duurzame schending van artikel 3 EVRM is, dat betrokkene aannemelijk moet hebben gemaakt dat hij voldoende inspanningen heeft verricht om te voldoen aan zijn vertrekplicht. Dit houdt in dat van de vreemdeling verwacht mag worden dat bij serieuze pogingen onderneemt te vertrekken naar landen waarnaar gelet op de feiten en omstandigheden mogelijke toegang zal worden verleend. Dit kunnen landen zijn waar de vreemdeling of zijn familie eerder heeft verbleven en waarbij dat verblijf niet enkel doorreis betrof. Daarnaast zijn er ook andere aanknopingspunten die kunnen leiden tot de conclusie dat de betrokken vreemdeling een band heeft met een land welke in redelijkheid de verplichting in het leven roept om hier naartoe te vertrekken. Andere aanknopingspunten kunnen bijvoorbeeld zijn: de aanwezigheid van familie of het hebben van een netwerk in een derde land. Deze unieke aanknopingspunten zijn niet uitputtend bedoeld en worden daarom per individueel geval getoetst. Uitgangspunt blijft daarbij dat omstandigheden waarin in redelijkheid niet zou kunnen worden verlangd naar een derde land te vertrekken door de vreemdeling zelf gesteld en aannemelijk dienen te worden gemaakt".

(...)

2.8 De rechtbank ziet geen aanleiding de rechtsgevolgen van het wegens motiveringsgebrek te vernietigen besluit in stand te laten op basis van de in de brief van verweerder van 1 oktober 2010 gegeven motivering, nu eiser heeft aangegeven dat zijn broer thans illegaal in Rusland verblijft. Weliswaar is het aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat hij niet aan zijn vertrekplicht -naar landen die daarvoor in aanmerking komen (onderstreping U.H.H.) - kan voldoen, echter daarbij dient eiser wel met inachtneming van de goede procesorde in de gelegenheid te worden gesteld om te reageren op tegenwerpingen van de zijde van verweerder en deze reactie nader te onderbouwen.

Uit de hierboven bedoelde brief blijkt dat verweerder zichzelf de verplichting heeft opgelegd om op basis van individuele aanknopingspunten te beoordelen of er een verplichting bestaat naar een bepaald derde land te vertrekken en dus ten aanzien van dat land inspanningen te verrichten om toelating te krijgen en het vertrek dus mogelijk te maken. Daarbij geldt dat het kennelijk moet gaan om landen waar de vreemdeling of zijn familie eerder heeft verbleven en waarbij het verblijf niet enkel doorreis betrof. Ook kan het gaan om andere landen waarmee de vreemdeling een band heeft. De aanwezigheid van familie of een netwerk wordt in dat kader van belang geacht. In de zaak van appellant heeft verweerder nooit een concrete, op het geval van appellant afgestemde toets gedaan ten aanzien van de vraag tot welke landen appellant geacht wordt zich te richten om te komen tot toelating. In plaats daarvan lijkt aan appellant de verplichting te zijn opgelegd om "ins Blaue hinein" landen te benaderen.

De rechtbank heeft nog gewezen op paragraaf A5/4.4 Vc. Daar staat onder meer vermeld dat de vreemdeling moet aantonen dat artikel 3 EVRM duurzaam in de weg staat aan uitzetting naar zijn land van herkomst. In het geval van appellant in tussen partijen in confesso dat appellant dit heeft aangetoond.

Hansma Janse Van Dijk

— ADVOCATEN —

Daarnaast moet de vreemdeling krachtens voornoemde paragraaf evenwel aantonen dat er geen derde land is waar hij zich zal kunnen vestigen.

Mijns inziens is het beleid van verweerder op dit punt te stringent. Immers, uw Afdeling heeft in uitspraken, onder meer ten aanzien van appellant zelf (uitspraak van 24 juni 2009, zie hierboven) "slechts" geoordeeld dat appellant voldoende inspanningen moet hebben verricht om tot een derde land te worden toegelaten. Het aannemelijk maken door het verrichten van inspanningen levert een minder zware bewijslast en een minder zware inspanningsverplichting op dan het "aantonen".

Naar nu blijkt uit de brief van verweerder van 27 augustus 2010 (zie de uitspraak van de rechtbank Haarlem hierboven) gaat het daarbij, bij het verrichten van inspanningen, bovendien niet om elk willekeurig land, maar om landen waarmee de vreemdeling op de één of andere wijze een band heeft. Verweerder heeft dat volledig miskend, hetzelfde geldt voor de rechtbank in de bestreden uitspraak. Immers, in de toets van verweerder is nimmer tot uitdrukking gebracht tot welke landen appellant zich zou moeten wenden en welke banden van appellant met het betreffende land daarbij relevant zijn. Appellant heeft wel diverse malen aan verweerder om duidelijkheid op dat punt verzocht. Ook in beroep is dat aan de orde gesteld.

Het beleid van paragraaf A5/4.4, zoals dat door de rechtbank is geciteerd, lijkt in strijd te zijn met het beleid dat in de brief van 27 augustus 2010, zoals geciteerd door de rechtbank Haarlem in de hierboven genoemde uitspraak, tot uitdrukking wordt gebracht. Anders gezegd, het beleid is innerlijk tegenstrijdig. Indien uw Afdeling dat standpunt niet volgt dan geldt toch in ieder geval dat de beleidstoepassing van willekeur getuigt en niet consistent is.

Immers, er is een groot verschil tussen het verrichten van "voldoende inspanningen" enerzijds en "aantonen" anderzijds. Voorts is er een groot verschil tussen het benaderen van een groot en willekeurig aantal dan wel alle landen enerzijds en het benaderen van die landen waarmee men een band heeft anderzijds.

Verwezen wordt voorts nog naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam van 21 augustus 2009, LJN BO7081, waarin wordt overwogen: *De rechtbank acht in dat kader verder van belang dat verweerder zich ook op het standpunt heeft gesteld dat de ongewenstverklaring en daarmee het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is, omdat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet aan zijn vertrekplicht kan voldoen door naar Turkije te vertrekken. Anders dan eiser stelt volgt naar het oordeel van de rechtbank uit de hiervoor vermelde uitspraak van de AbRS van 2 juni 2004 dat het op de weg van eiser ligt om aannemelijk te maken dat hij niet naar Turkije kan vertrekken. Daarin is eiser niet geslaagd. Verwezen wordt naar hetgeen hierover in onderdeel 7.3 wordt overwogen.* De vreemdeling in deze Amsterdamse zaak was getrouwd met een Turkse op islamitische wijze en hun kinderen hadden ook de Turkse nationaliteit. Van objectieve belemmeringen om het gezinsleven in Turkije uit te oefenen was voorts niet gebleken. Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt derhalve dat ook in deze zaak beoordeeld werd in hoeverre de vreemdeling banden had met een derde land.

In beroep is tot slot nog verwezen naar de uitspraak van de rechtbank Zwolle van 24 februari 2010, AWB 09/28734. In de casus die heeft geleid tot die uitspraak heeft verweerder zelf (!) de Sovjet-Unie en Pakistan genoemd als landen waarmee de vreemdeling zou kunnen terugkeren (zie rechtsoverweging 2.6). Daar is derhalve niet een algemene inspanningsverplichting aangenomen, maar slechts een inspanningsverplichting ten aanzien van twee landen (voorzover de Sovjet-Unie overigens als één land heeft te gelden). De rechtbank oordeelt vervolgens in rechtsoverweging 2.10 dat het feit dat de vreemdeling geen enkele inspanning had verricht om het vertrek naar Pakistan of de Sovjet-Unie te realiseren niet tot het oordeel leidt dat de

Hansma Janse Van Dijk

— ADVOCATEN —

vreemdeling onvoldoende inspanningen heeft geleverd. De Sovjet-Unie bestaat niet meer, zo oordeelt de rechter. De vreemdeling had bovendien slechts tijdelijk in Pakistan verbleven, minder dan een maand lang en op illegale wijze. Ook hier blijkt dat de rechtbank vooral heeft gekeken naar de vraag of de vreemdeling op de één of andere wijze een band heeft met het betreffende land

Gezien de uitspraken en de brief van 27 augustus 2010 had verweerder derhalve zelf moeten toetsen welke landen in aanmerking komen om eventueel naartoe te vertrekken. Vervolgens zou het aan appelland zijn om inspanningen te verrichten, gericht op die landen.

Ten aanzien van de tegenwerping dat appelland ook verblijf op reguliere gronden dient te beproeven wordt het volgende opgemerkt.

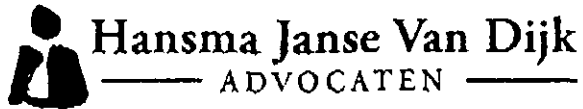
Ten eerste geldt in Nederland dat elke veroordeling wegens misdrijf waarbij minimaal een onvoorwaardelijke geldboete is opgelegd, in de weg staat aan eerste toelating op reguliere verblijfsgronden. Dat geldt ook voor veroordelingen door buitenlandse rechters. Gezien de veroordeling van appelland valt aan te nemen dat er geen landen zijn die voorbij zullen zien aan die veroordeling. Bovendien kan van appelland niet worden verlangd dat hij zijn veroordeling verzwijgt. Immers, alle voor de verlening mogelijk relevante omstandigheden dienen in Nederland bij de aanvraag te worden vermeld. Het gaat dan niet aan om van appelland te vragen dit in het buitenland te verzwijgen.

Ten tweede is van belang dat appelland erkend is als vluchteling. Dat betekent dat de gronden om in een derde land te verblijven per definitie (ook) asielgerelateerd zijn. Immers, zou appelland de erkenning als vluchteling overal buiten laten, dan zou hij vatbaar blijven voor refoulement. Immers, een verblijf op reguliere gronden kan worden beëindigd omdat bijvoorbeeld niet langer wordt voldaan aan de voorwaarden. In dat geval is een waarborg vereist om te zorgen dat appelland niet zal worden gerefouleerd. Het doen van een asielaanvraag is dan het enige middel. Van appelland te vragen om "het risico maar te nemen" en dus een reguliere verblijfsaanvraag te doen gaat te ver. Dit geldt temeer nu niet alle landen in de wereld het vluchtelingenverdrag hebben ondertekend, dan wel naleven.

Dat laatste, het feit dat niet alle landen het vluchtelingenverdrag naleven, is bovendien de reden dat van verweerder verlangd kan worden duidelijk te maken welke landen eventueel in aanmerking zouden komen voor "het verrichten van inspanningen".

Appelland heeft ondertussen overigens informatie gevraagd bij een tiental landen omtrent de mogelijkheden om een verblijfsvergunning op reguliere gronden te verkrijgen. Hij heeft daartoe advocaten in onder meer Canada en de VS benaderd, alsmede ambassades. Hij heeft tot nu toe geen antwoord gekregen. Aangezien het gaat om bewijs van nader ingenomen stellingen zullen de bewijsstukken per gewone post worden meegezonden met dit hoger beroepschrift en zal uw Afdeling gedurende het hoger beroep op de hoogte worden gehouden van de ontwikkelingen dienaangaande.

Genoemde redenen maken dat appelland zijn inspanningen, voorzover hij daartoe verplicht was, terecht in een asielijasse heeft gegoten. Daarbij zij overigens nog vermeld dat appelland ook "klemmende redenen van humanitaire aard" aan zijn verzoeken ten grondslag heeft gelegd. Die grond is meer algemeen van aard, zoals verweerder in het besluit in primo ook van appelland verlangde.

Tot slot, de rechter heeft geoordeeld dat appellant geen inspanningen heeft verricht om een aanvraag in persoon te doen. In beroep is reeds aangevoerd dat verweerder zelf heeft toegegeven dat van appellant niet kon worden verlangd in persoon naar andere landen te reizen om daar een asielaanvraag te doen. Ook overigens is niet gebleken dat appellant een aanvraag kan doen in persoon. Ook die tegenwerping van de rechtbank is derhalve onterecht.

Ten aanzien van de hierboven genoemde aspecten is voorts duidelijk dat de rechtbank de uitspraak onvoldoende, want zeer summier, heeft gemotiveerd.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat hetgeen namens appellant is aangevoerd in het kader van artikel 8 EVRM onvoldoende zwaarwegend is om de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM alsnog in het voordeel van appellant te laten uitvallen.

Een onderdeel van deze grief is dat de rechtbank evenzeer ten onrechte het verzoek van appellant, om een deskundige te benoemen om de mate van afhankelijkheid van appellant en zijn zoon ten opzichte van elkaar nader te beoordelen, nu appellant die afhankelijkheid in grote mate heeft aangetoond, maar hij, gezien het feit dat hij illegaal is en geen recht heeft op voorzieningen, niet in staat is om een deskundigenoordeel te verkrijgen.

Toelichting

In de zaak van appellant is sprake van een zeer bijzondere situatie. Immers, appellant heeft zijn vrouw en dochter gedood. Zijn enige zoon is hiervan getuige geweest en is naast appellant de enige overlevende van dit gezinsdrama. Gedurende de detentie van appellant is voorzichtig contact gelegd en is er een begin gemaakt met de hervating van de uitoefening van het familie- en gezinsleven. Na de vrijlating van appellant is dit familie- en gezinsleven geïntensiveerd. De zoon van appellant heeft onder meer een vertrouwelijke brief aan de rechtbank geschreven en heeft in de bezwaarfase een getuigenverklaring afgelegd. Appellant en zijn zoon zijn nog steeds bezig met de verwerking van het familiedrama uit 1999 en hebben elkaar daarbij nodig. Voor appellant is zijn zoon nog de enige drijfveer om te willen blijven leven. Hij wil niet dat zijn zoon nogmaals de dupe wordt van zijn eigen daden.

In bezwaar en beroep zijn talloze rapportages, nieuw en oud, aan de orde gesteld waarin de psychische problematiek van appellant en van zijn zoon aan de orde worden gesteld. Onder meer is een brief van de psychiater M. Mos en de Sociaal Psychiatrisch Verpleegkundige P. van Vliet van 11 maart 2010 overgelegd. Die brief is tot stand gekomen naar aanleiding van een periode van crisis van appellant, het betreft een risicotaxatie suïcidaliteit. Een behandeling, gericht op herstel, is niet mogelijk. Appellant komt er niet voor in aanmerking nu hij illegaal in Nederland verblijft en geen recht heeft op voorzieningen, waaronder medische voorzieningen. Wel komt hij in aanmerking voor 6 behandelcontacten (gesprekken). Desgevraagd oordeelt drs. H. Rijken bij schrijven van 7 mei 2010 (eveneens overgelegd) dat niet kan worden beoordeeld of er sprake is van een bijzondere afhankelijkheid tussen appellant en zijn zoon. Zijn zoon geeft appellant wel de motivatie om verder te willen leven en er zelf geen einde aan te maken, zo stelt drs. Rijken. Voor het overige wordt verwezen naar hetgeen in beroep is aangevoerd.

De rechtbank heeft gezien het vorenstaande miskend dat het de nabijheid van de zoon van appellant is die maakt dat appellant nog verder wil leven. Appellant is 54 jaar, heeft zijn land moeten verlaten omdat hij daar voor zijn leven te vrezen had en heeft vervolgens zijn vrouw en

Hansma Janse Van Dijk

— ADVOCATEN —

dochter gedood, een daad van extreme woede, waarmee appellant tot de dag van vandaag niet kan leven. Verder heeft appellant niemand meer en hij heeft hij geen andere landen waarin hij een menswaardig bestaan tegemoet kan zien. Onder die omstandigheden ligt het voor de hand dat appellant een diepgevoeld besef heeft nog slechts te leven voor zijn zoon. Hoewel de deskundigen niet hebben gesteld dat er sprake is van "bijzondere afhankelijkheid", omdat zij dat niet kunnen beoordelen, hebben zij ook niet verklaard dat er geen bijzondere afhankelijkheid bestaat en duiden de feiten en de conclusies die de deskundigen wel konden trekken op het bestaan van een bijzondere afhankelijkheid.

Het is mijn stelling en dat was het in beroep ook dat de rechter, geen medisch deskundige, niet voorbij heeft kunnen gaan aan de conclusies van de deskundigen dat appellant nog slechts leeft voor zijn zoon en dat zijn zoon appellant de motivatie geeft om verder te willen leven. Nu appellant buiten zijn eigen schuld niet in aanmerking komt voor langduriger behandelcontacten en aldus niet in de situatie geraakt dat hij de bijzondere afhankelijkheid tussen hem en zijn zoon kan aantonen middels aanvullende deskundigenrapportages, had de rechtbank onder de gegeven omstandigheden een deskundige moeten benoemen om een oordeel te geven over de vraag of sprake is van een bijzondere afhankelijkheid tussen appellant en zijn zoon.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder, gelet op het door de rechtbank weergegeven beleid, in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat eiser thans nog een gevaar voor de gemeenschap vormt.

Toelichting

In beroep is een groot aantal gedragsrapportages overgelegd, totstandgekomen in de periode dat appellant in een TBS-kliniek werd behandeld. Uit deze rapportages, de rapportage van professor de Ruyter van 7 januari 2008 voorop, blijkt dat het recidive-risico als (zeer) laag getaxeerd moet worden, net zoals het Pieter Baan Centrum jaren geleden reeds had geoordeeld (vrijwel afwezig recidiverisico). Ook de door het Gerechtshof benoemde deskundigen, mw. Matthaei en mrw. Stam komen in hun rapportage van 8 juni 2008 tot de conclusie dat het risico op een gelijksoortig delict zowel op de korte, de middellange als de lange termijn als klein wordt ingeschat. De heren Onkenhout en van Giessen stellen dat zowel op grond van historische, klinische als toekomstige situatieve indicatoren, het recidiverisico laag is. Tot slot stelt ook de heer Offermans op 5 mei 2009 dat het recidiverisico laag is. Een heel leger aan deskundigen met een eenduidige conclusie, het recidiverisico is laag.

Genoemde rapportages maken onderdeel uit van het dossier.

Verweerders beleid, zoals genoemd door de rechtbank, gaat er vanuit dat de aard van de misdrijven in combinatie met de hoogte van de opgelegde strafmaat "mede bepalend" is voor de conclusie dat de betrokken vreemdeling een gevaar vormt voor de gemeenschap van Nederland. De rechtbank en verweerder hebben evenwel miskend dat het toekennen van waarde aan rapportages zoals door appellant overgelegd, niet wordt uitgesloten door het beleid. Daarnaast zeggen de rapportages door deskundigen meer over het gevaar dat appellant daadwerkelijk vormt voor de gemeenschap dan de zwaarte van het gepleegde delict en de opgelegde straf. Ook dat is door de rechtbank en verweerder miskend. De omstandigheid dat appellant de laatste 2 ½ jaren niet met justitie in aanraking is geweest vormt een krachtige bevestiging van het voorgaande, zeker gelet op de moeilijke omstandigheden waaronder appellant zich moet staande houden. Het is evenwel niet het hoofdargument.

Hansma Janse Van Dijk
— ADVOCATEN —

Redenen waarom:

appellant U verzoekt:

- de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen van 6 januari 2011, aan ondergetekende gemachtigde verzonden op 6 januari 2011, te vernietigen, een en ander met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding, alsmede

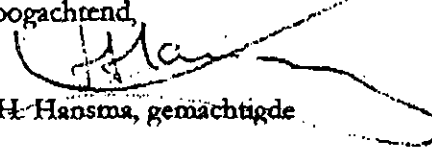
- te doen wat de rechtbank had behoren te doen, namelijk het beroep ook op de hierboven aangevoerde gronden gegrond te verklaren met veroordeling van verweerder in de kosten van het geding bij de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, vernietiging van de beslissing van verweerder van 8 maart 2010 en met de opdracht aan verweerder om een nieuwe beslissing te nemen op het bezwaarschrift met inachtneming van hetgeen uw Afdeling alsmede de rechtbank (op de niet in hoger beroep bestreden punten) heeft overwogen.

en subsidiair:

- de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen van 6 januari 2011, aan ondergetekende gemachtigde verzonden op 6 januari 2011, te vernietigen, een en ander met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding

- de zaak, voorzover nodig, terug te verwijzen naar de rechtbank Assen teneinde, na consultatie van een deskundige, een nieuwe uitspraak in beroep te doen en voor het overige te doen wat de rechtbank had behoren te doen.,

Hoogachtend,

U.H. Hansma, gemachtigde